

בש"פ 5366/24 - מוסטפא מחמוד נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 5366/24

לפני:

כבוד השופט י' כשר

המבקש:

מוסטפא מחמוד

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה להעברת מקום דיון

בשם המבקש:

מוסטפא מחמוד

החלטה

1. לפניי בקשה לפי סעיף 78 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, להעברת הדיון ב-ת"פ 52825-12-23 מבית משפט השלום באילת לבית משפט השלום בחיפה.
2. המבקש טוען כי הוא מתגורר בעראבה, שם מרכז חייו, כי יקשה עליו להגיע לבית המשפט באילת בשל המרחק הרב ממקום מגוריו, ועל כן מאזן הנוחות נוטה לטובתו.
3. כעולה מעיון בתיק בית המשפט, הקראת כתב האישום נקבעה ליום 8.5.2024. ביום 9.5.2024, משלא התייצב המבקש לדיון יום קודם לכן, קיבל בית משפט השלום באילת החלטה בהעדרו. במסגרת ההחלטה, ציין בית המשפט כי המבקש ביקש את דחיית דיונו, אולם משנתבקש לצרף את עמדת המאשימה לא עשה כן ולא התייצב לדיון במועד הקבוע. לבסוף, הורה בית משפט השלום באילת על הוצאת צו הבאה למבקש, אשר ישוחרר אם יפקיד סך של 2,500 ₪ להבטחת התייצבותו במועד שנקבע.
4. במסגרת הבקשה שלפניי, הצהיר בא-כוח המבקש כי מרשו טרם הודה בעובדות כתב האישום, וכי בכוונתו לכפור באשמה, במסגרת ההליך העיקרי.
5. דין הבקשה להידחות.
6. על פי הכלל, כאשר נאשם מבקש את העברת הדיון בהליך נגדו, אך אין הוא מודה בעובדות כתב האישום, תהא הנטייה שלא להיעתר לבקשתו. הטעם לכך נעוץ בצורך בשמיעת ראיות, לרבות הגעת עדי תביעה, בהם גורמי אכיפה, לבית המשפט אליו הועבר הדיון. לפיכך, העברת הדיון מקום בו כופר הנאשם בעובדות כתב האישום תיעשה רק במקרים חריגים ויוצאי דופן (בש"פ 4344/12 טאובליב נ' מדינת ישראל (8.7.2012)); בש"פ 507/18 מילר נ' מדינת ישראל (5.3.2018); בש"פ 6395/18 ויין נ' מדינת ישראל (12.9.2018); בש"פ 6927/22 טישלר נ' מדינת ישראל (12.9.2018)).

מדינת ישראל, פסקה 6 (10.11.2022).
7. בנסיבות ענייננו, חרף אי הנוחות הכרוכה, מבחינתו של המבקש, בניהול ההליך בבית משפט השלום באילת, לא מצאתי טעם להעדיף את נוחותו של המבקש על פני נוחותם של עדי התביעה, באופן המצדיק סטייה מכללי הסמכות המקומית הרגילים.

ניתנה היום, א' בתמוז התשפ"ד (7.7.2024).

שׁוֹפֵט
